

Combo gà rán

Lưu Quang Minh

1. Một chuyện na ná cô tích... hay là ảo giác của người “nghiện” gà rán KFC

Anh chẳng thể nhớ chính xác đã “ghiền” loại thức ăn nhanh toàn thịt gà và thịt gà béo ngậy ấy từ khắc nào. Chỉ biết cứ mỗi cuối tuần không ngủ mùi gà rán là hai chân “biểu tình”,...cảm giác bồn chồn, đứng ngồi chẳng yên. Thế rồi khó lòng cưỡng lại được thêm, anh đành vội vã xỏ dép, dắt xe, phóng ừ tới một nhà hàng nào gần nhất có thể, để mà được thỏa mãn cơn thèm.

Như thường lệ cô chào hỏi và đưa Thực đơn kèm theo câu cửa miệng:

“Mời quý khách xem qua các Combo của chúng tôi...”

Người ta vẫn quen gọi những phần ăn nhanh kiểu này là Combo. Có khoảng 8 Combo cho thực khách lựa chọn. Mỗi Combo lại thay đổi tùy từng thời điểm trong năm.

Mắt anh hâu hâu nhìn bảng Menu gắn đèn neon treo trang trọng trên cao. Cho một Combo 1, à không, Combo 2...

“Vâng, Combo 2 gồm 2 gà rán truyền thống, 1 bắp cải trộn, 1 khoai tây nghiền, 1 Pepsi, và 1 bánh mì mềm. Quý khách có muốn dùng thêm khoai tây chiên không?”

Anh gật đầu nhanh không phải suy nghĩ.

“Xin hỏi quý khách dùng khoai tây loại lớn hay vừa?”

Lớn, dĩ nhiên.

“Vâng, tổng cộng thành tiền của quý khách là 71 nghìn. Cảm ơn quý khách đã tin tưởng chọn lựa hệ thống cửa hàng của chúng tôi. Chúc quý khách ngon miệng.”

Kết thúc câu nói tròn vẹn như cuốn băng phát sẵn, cô không quên tặng thêm một nụ cười niềm nở mến khách. Anh móc bóp trả tiền, bung khay đồ ăn ra bàn ngồi.

Sẽ không kiếm nổi một chỗ nào cho anh yên vị nữa, tưởng chừng vậy. Chủ nhật nườm nượp khách. Nếu không là đôi là cặp, cũng là phụ huynh và con trẻ, hay đám bạn teen teen. Tiếng cười khúc khích, tiếng la hét thánh thót, tiếng nhạc sôi động... hòa trộn vào nhau. Muốn nổ tung đầu mắt! Anh điên tiết nhưng cố gắng kiềm chế, kiếm một góc chật hẹp giữa một cặp tuổi teen đang tình tứ và một mẹ một con gái nơi đây bàn dài nhìn ra ô cửa sổ bằng kính dày trong suốt trên tầng hai, bên dưới xe cộ nhộn nhịp tấp nập bon chen nhau. Anh phát ngộp.

Nhưng rồi anh vội vã quên hẳn những điều khó chịu khi mùi gà rán đặc trưng mời gọi trước mặt, gọi nhớ trong anh cảnh đi làm về ngang một nhà hàng KFC, hương thơm nức mũi thoảng qua, anh chết trân, nuốt nước miếng ừng ực...

Cầm miếng gà, anh xé nhẹ, chấm một ít tương ớt rồi lại qua tương cà, nhâm nhi từ tốn.

Đột nhiên, không gian chung quanh anh bỗng ngưng đứng lại. Không còn nghe chút âm thanh hỗn tạp nào lọt vào lỗ tai nữa. Trừ một giọng nói:

“Khỏe không anh bạn. Gà rán tuyệt chứ?”

Bàn tay ai chạm nhẹ lên vai áo khiến anh rùng mình. Anh quay sang, bàng hoàng nhận ra người đang đứng trước mặt.

Đại tá Sanders!*

Ông già râu tóc bạc phơ, gương mặt phúc hậu đằng sau cặp kính lão trong bộ cánh trắng toát từ trên xuống dưới, tay chống chiếc gậy ba-toong không còn lặn vào đâu được.

Đại tá mỉm cười nhìn anh. Còn anh há hốc mồm kinh ngạc đến nỗi đánh rơi miếng gà còn dang dở trên tay xuống nền đất.

* * *

Đến tận khi quán đóng cửa, cô mới nhận ra vẫn còn một vị thực khách nán lại chưa đành lòng ra về. Vị khách đang say ngủ, mặt gục xuống bàn. Cô lại gần, tính lay dậy nhưng thoáng chốc lưỡng lự. Hẳn anh chàng ra dáng nhân viên văn phòng này đã quá sức mệt mỏi vì một tuần quần quật với công việc. Cô vốn là người bán thời gian để kiếm sống nên chẳng xa lạ gì cảm giác thèm thường một phút nghỉ ngơi. Cứ nghỉ ngơi thêm một phút đi anh, vì ngày mai lại tiếp nối cái guồng quay xoay xoi này.

Cô rời đi, làm công việc quét dọn, lau chùi, tắt bớt đèn cùng những người phục vụ khác. Nhìn từ trên cao qua tấm kính trong suốt xuống lòng đường lúc này, xe cộ đã thưa thớt hẳn. Lâu lâu ré lên tiếng rồ ga của một kẻ phóng nhanh vượt ẩu, không rõ vì say, vì chán đời, hay vì stress...

“Mày không gọi thằng cha đó dậy được à?”

Ly hướng ánh mắt về tấm lưng đang sõng soài trên mặt bàn. Cô lắc đầu. Nhưng nhác thấy Ly sấn tới, lại vội can:

“Thôi cứ để người ta chợp mắt thêm chút nữa. Chừng nào tụi mình về gọi cũng chưa muộn...”

* * *

Đại tá ngồi xuống cạnh anh, nở một nụ cười y hệt trên cái logo vẫn xuất hiện cạnh chữ KFC nơi bảng hiệu treo to đùng trước cánh cửa ngoài kia. Anh dần lấy bình tĩnh trở lại khi chợt nhận ra nụ cười ấy đầy thân thiện, cơ thể buông lỏng thoải mái, tay chân giãn duỗi ra.

Định thần xong rồi, anh tiếp tục chuyển sang thắc mắc về sự có mặt của đại tá. Hay là anh bị ảo giác – triệu chứng của mọi cơn “nghiện”. Dù chỉ là “nghiện” gà rán, món gà cao cấp với công thức pha chế bí mật gồm 11 loại hương vị và thảo mộc. Rồi bỗng sực nhớ ra đang ngồi sát bên người đã sáng tạo ra món ăn đề hôm nay mình thèm thèm thường thức, anh toan nói một câu lịch sự kiểu cách tỏ vẻ hàm ơn nào đại loại, nhưng đại tá đã khều anh, chỉ về phía quầy phục vụ.

“Thấy cô gái đó không?”

Anh gật đầu. Cô tiếp tân ban nãy, duyên dáng với nụ cười thường trực trên môi. Nhưng chắc chỉ nên nhìn nàng cười một lúc thôi, nhìn lâu nữa sẽ phát ngán, vì chúng cứ lặp đi lặp lại vô hồn không hơn một cái máy.

Cũng như ta chỉ nên đến KFC một lần vào mỗi cuối tuần.

“Cậu nghĩ đúng đấy. Nếu ngày nào cũng phải ngửi mùi gà rán như nàng cậu sẽ chẳng bao giờ còn thấy cảm giác thèm thường như lúc này đâu!”

Anh lại gật đầu, lần này để hoàn toàn nhất trí.

Đại tá đọc được suy nghĩ của mình!, anh giật thót tim. Thôi rồi, đây là một con ảo giác triền miên... Chỉ người mà ta tưởng tượng ra mới hiểu rõ ta hoàn toàn trọn vẹn, tận mọi góc ngách của tâm hồn.

“Nghĩ nhiều quá. Sao không xem ta như ông Bụt?”

Anh quay sang ngắm kỹ đại tá. Ủ nhỉ, râu trắng, tóc bạc phơ... khá giống miêu tả trong các câu chuyện đây chứ.

Bụt xuất hiện để giải quyết bế tắc của con người. Anh ô ra, vỡ lẽ. Vậy là, anh bị stress, và đại tá Sanders đến giúp đỡ anh chẳng?

“Lắm to!”

Đại tá chống cây ba-toong trước mặt, nhìn anh chăm chăm qua gọng kính. Thế là thế nào, anh gãi đầu gãi tai, càng lúc càng không hiểu đầu cua tai nheo gì.

“Thấy cô gái đó không?”

Anh nhìn nàng lần nữa. Và lại phát ngán vì nụ cười như máy. Ngửi mùi gà rán nhiều quá cũng thế sao?

“Ngày nào cũng như ngày nào, quay đều và quay đều. Nàng tự hỏi phải chăng mình vốn là một cỗ máy sinh ra để cười?”

Đại tá đọc được suy nghĩ của tất cả mọi người, ắt hẳn vậy. Anh lại cố nhìn nàng thêm một lần nữa, chăm chú và thiện cảm hơn. Ủ nhỉ, khách đến rồi khách đi, còn nàng vẫn phải đứng đó tiếp tục mà tươi cười.

* * *

Cô lau xong ô kính cuối cùng, hai vai mỏi nhừ. Ly cũng vừa đổ rác về. Ly vào làm cùng đợt với cô, nhưng phụ trách chiên gà phía bên trong. Đến lúc ấy mới biết nhà hai đứa rất gần, lại làm cùng một ca. Và thế là thân nhau.

Ly kể nàng rằng phải bỏ học từ năm lớp 11. Ba mẹ chia tay, cả nhà tứ tán, Ly tự lập tự kiếm sống. Đến tận bây giờ nó vẫn tin chỉ vì tên mang chữ “Ly” nên đời mới khổ thế. Nào phải vậy, tên mình do cha mẹ đặt cho, phải quý...- cô khuyên, nhất là cái tên đó rất đẹp.

“Gọi thằng cha ấy nhé!” – Ly giục.

Cô khẽ gật đầu. Kim đồng hồ trên tường đã nhích sang ngày hôm sau được vài nấc. Người ta bảo nếu thức quá giấc sẽ không ngủ lại được nữa. Một mối thế mà về đến nhà rồi định ninh cô cũng không chợp mắt được. Thức thì lại dễ buồn, nghĩ ngợi lung tung. Ba má ở quê làm nông, cô lặn lội một thân một mình lên thành phố kiếm sống, trải đủ mọi nghề, đến tháng rảnh gọi tiền về nuôi thằng em ăn học. Ở trọ một mình buồn lắm, nhớ ba má mà chỉ biết rung rúc trong đêm vậy thôi. Ly cười nhạt: may còn có ba má mà thương mà nhớ, tao khi buồn muốn cũng chẳng biết nhớ ai.

Chắc tại cười hoài nên đến tối về nhà nằm đắp chăn cô chỉ toàn khóc. Cười như máy quen rồi, thành ra khóc cũng quen rồi. Khóc xong thấy nhẹ lòng hơn, hôm sau lại thức dậy đi làm.

“Anh gì ơi, dậy đi. Khuya lắm rồi...”

Ly lay nhẹ vai anh chàng. Không thấy phản ứng gì. Lại vỗ nhẹ vào lưng. Vẫn chẳng khả quan hơn. Cô bước đến, tự dưng thấy rung rung, rồi bỗng nhớ ra người xa lạ này cuối tuần đều đặn ghé nhà hàng KFC, nhớ rõ cả những Combo anh đã gọi. Trong hàng trăm nghìn vị khách đến và đi, hình ảnh anh bùng lên lạ lùng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Và cô đứng đó, trông thấy một người cô độc. Sáng đi làm cho đến tận buổi chiều. Về nhà xem tivi, nuốt vội những gì vớ được. Thiếp đi nhanh chóng sau khi đọc vài tờ báo, trang sách dang dở. Quần quật quần quật. Ngày cuối tuần buồn chán, mở điện thoại không có ai để gọi, lục lọi trong đầu không một ai mà thương mà nhớ, chỉ để rủ đi cùng ăn một bữa gà rán KFC. Chịu không được nỗi buồn gặm nhấm, đành xô dép, dắt xe, phóng ừ tới một nhà hàng nào gần nhất có thể, và thỏa mãn cơn thèm. Không phải thèm gà rán, mà thèm nghe tiếng người, hít thở bên hơi người, tận hưởng một nụ cười như máy dầu phát ngán, hay trò chuyện với một vị Đại tá mình hâm mộ từ lâu...

Cô đang chìm vào ảo giác nào thế này?

Phía trên tường, nơi cái bảng Thực đơn với đèn neon sáng lóa, nụ cười của Đại tá chưa bao giờ tắt. Nụ cười của ông vốn đã vượt thời gian. Nhưng thời gian chẳng để ai đứng lại kịp ngắm nhìn nụ cười ấy lâu thêm một vài phút, mỉm cười đáp lễ, hay thậm chí hoang đường nghĩ đến việc chuyện trò với ông. Đây là một nhà hàng ăn nhanh.

Cô không tìm được, hét to:

“Hãy thức dậy đi anh!” ./.

Lưu Quang Minh – 4/2009

(*) Đại tá Sanders: Harland Sanders(1890-1980), cha đẻ của món gà rán Kentucky(KFC), hình ảnh của ông được lấy làm hình đại diện, logo cho chuỗi nhà hàng ăn nhanh KFC. Ông được phong tước hiệu “Đại tá danh dự bang Kentucky” vì đóng góp về ẩm thực cũng như trở thành “Đại sứ thiện chí” của KFC

Lưu Quang Minh

Sinh 18/05/1988 (21t)

Hiện là sinh viên khoa Mỹ thuật công nghiệp Đh Tôn Đức Thắng TP.HCM

Đã có truyện ngắn đăng trên các báo: Văn nghệ quân đội, Lao Động, Sài gòn giải phóng, Phụ nữ chủ nhật...

Thành viên bút nhóm thiếu nhi Nhiệt Đới

Giải nhì cuộc thi truyện cực ngắn Web Hội ngộ văn chương với truyện “Già trước tuổi”